

Zeleste, el lloc sense límits

El secret de Zeleste no sap ningú quin és. Malgrat això, alguna cosa deu tenir quan ha aconseguit convertir-se en un espai on prenen copes des del president Pujol a l'alcalde Pasqual Maragall.

Mercè Castro i Puig

Víctor Jou va sorprendre a molts quan es va saber que obria un nou Zeleste, de dimensions extraordinàries, en el postindustrial barri del Poble Nou. Una zona grisa, plena de magatzems i fàbriques, on semblen fer-hi nit tots els camions de Barcelona. D'això fa més d'un any i, entremig, el Poble Nou s'ha convertit en la seu de la futura Vila Olímpica. Per Zeleste d'Almogàvers, que celebrà el seu primer aniversari, hi passen unes 20.000 persones cada mes i Jou en pensa obrir un altre ben aviat a Granada.

—*No et feia una mica de por muntar un local de 4.000 metres quadrats aquí, al Poble Nou, tan allunyat del centre?*

—Sí, però la cosa ha d'anar per aquí. Per a negocis com el meu, que en una nit pots moure dos o tres mil persones, s'han de buscar zones on no es molesti a ningú. Aquí no hi ha veïns, no hi ha nucli urbà, és un sector de fàcil vigilància, a la nit no t'obren cotxes. Des del punt de vista urbanístic penso que el lloc és aquest. Està claríssim, pot tardar més o menys, però no tinc cap dubte que es consolidarà.

—*Quan vas obrir el local nou, es va parlar que hi havia gent d'altres ciutats interessada en el projecte Zeleste. ¿Què hi ha de tot això?*

—És possible que en un terme no gaire llarg es muntin a l'estat espanyol més Zelestes, concretament a Madrid i a Granada.

—*¿Què penses fer perquè Zeleste no passi de moda?*

—Zeleste no vol ser un bar de moda. La inversió que hi ha aquí és brutal i no està pensada per a ser un bar. He volgut una estructura prou neutra per a poder-la anar vestint i modificant quan convingui. L'estructura bàsica la tenim i a partir d'aquí podem anar canviant elements escenogràfics, d'ambientació, fins i tot de serveis, i anar-ho ajustant tot a la mida que vulguem. No és com el primer Zeleste, que era quasi una obra pictòrica, un quadre acabat, on no podies tocar ni una ca-

dira perquè desgavellaves el sentit de tot. Aquest és el contrari, no hi ha limitacions. Això no té per què durar cinc o deu anys, pot durar tota la vida.

—*¿Però tu pretens que Zeleste sigui un centre cultural?*

—La paraula cultural em fa molta angúnia. Però, evidentment, qualsevol fet humà és un fet cultural. Aquí intentem anar més enllà del que és organitzar concerts, llogar uns espais o buscar uns promotors. Zeleste crea històries pròpies, treballem amb arquitectes, algun escenògraf i, en definitiva, hi ha un intent de modificar coses. En les tres sales d'aquesta nau, tant es poden fer concerts com exposicions de

pintura o fotografia, o qualsevol acte de tipus privat. Volem fer activitats en general que interessin a la ciutat. Aquest és el motor generador de vida.

—*¿Teniu un públic determinat?*

—El nostre públic va des dels anomenats *divins* fins al públic més marginal. És un local interclassista. Per aquí ha passat tothom; des del president Pujol o l'alcalde Maragall fins als grups musicals de barriada. Però, clar, l'activitat marca. Potser hi ha gent que vingui equivocada; si truca algú reservant taula per a uns matrimonis..., doncs, no, aquest no és el cas, Zeleste és un altra cosa.

—*El Zeleste vell va ser durant els*

Víctor Jou, l'amo de Zeleste, no vol que el seu bar siga un local de moda.

DOMÈNEC UMBERT

anys 70 el rovell de l'ou de la música i de les activitats que giraven entorn d'aquest món. ¿Han canviat gaire els gustos musicals de Barcelona?

—No és que Barcelona hagi canviat, és que han canviat els gustos mundials. Els anys 70 es nodrien dels anys 60, que van ser uns anys de fort moviment de masses juvenil, del qual la música era el centre d'atenció però des de les bases. Ara és el mateix, però des de les estructures. És a dir, ara manen les multinacionals, manen les modes. Les coses s'imposen a un ritme de vertigen. No hi ha aquella militància de base característica de la dècada dels 60 i 70.

—Al carrer de la Plateria, tothom que tenia alguna cosa a dir hi tenia cabuda, potser per això va ser un local tan aglutinador.

—La idea continua sent la mateixa i per això tenim aquí espais petits. Però s'ha de tenir en compte que ara no només pel sol fet que tinguis alguna cosa a dir la gent té ganes d'escoltar-te. Perquè t'escoltin, s'han de produir una

sèrie de circumstàncies, de confluències, que no és fàcil que es donin.

En aquest sentit, les coses han canviat molt, no tenen res a veure. El mercat demana una altra estratègia. Malgrat tot, considero que la creació a nivells més elementals s'ha de seguir potenciant, això no es pot oblidar. El Zeleste nou permet, per la seva infraestructura, anar més enllà, muntar produccions que tinguin un risc evident i posar sempre molt en dubte què és la comercialitat.

—¿Com s'interpreta això?

—A mi, en general, m'interessen poc les produccions gegants que mouen moltíssimes persones encara que l'espectacle en si no s'ho valgui. Són concerts que vénen precedits d'una gran campanya de TV i vídeos feta per la central de la multinacional corresponent, la qual ha decidit que ha de llançar mundialment la seva estrella i s'hi gasten molts milions de dòlars. A mí m'interessa més un muntatge com per exemple el que vam fer el dia de Carnaval. Hauria estat més rendible fer una festa de carnaval tradicional, tirant a *pachanga*, però vam tenir la *valentia* de muntar un espectacle amb un grup de Marràqueix, amb una escenografia encantadora, que va fer l'arquitecte Pere Riera. I et vénen vuit-centes persones que entenen la història, que quan s'encenen els llums de l'escenari aplaudeixen l'escenografia, que ha costat només cent mil pessetes. El resultat dramàtic va ser poèticament preciós. La veritat, m'agrada més això que muntar, per exemple, l'escenografia de la Tina Turner o Sting, que per a mi no té cap interès; es tracta de posar qui-lovats sobre l'escenari.

—No deu ser fàcil mantenir-se...

—El que em manté, com ja he dit, és l'estructura del local, la capacitat que té per a variar. Perquè, actualment, la cultura o l'avantguarda està en mans de l'administració. Ho controla tot; teatre, música, qualsevol acte cultural ha de comptar amb l'administració, si no, no hi ha manera de tirar endavant.

I qui diu l'administració diu les entitats d'estalvi que han entrat en aquest terreny, quan abans no s'hi ficaven, per qüestions de *marketing* o per a alimentar una sèrie de qüestions personals, no ho sé. El cert és que en aquests moments l'únic espai que deixa l'administració és el de taverner. La cultura és cara i la iniciativa privada, que mou temes estrictament culturals, ho té molt difícil. □

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 23

18.00 h.: QUERIDO DETECTIVE, *Jim McBride*, 1987. EUA. V.O.S.E.

20.00 h.: TIERRA DE VALIENTES, *Laurie Anderson*, 1986. EUA. V.O.S.E.

22.00 h.: EL EXTRANO SENOR VICTOR, *Jean Gremillon*, 1938. França. V.O.S.E.

DIJOUS, 24

18.00 h.: BUSCANDO A SUSAN DESESPERADAMENTE, *Susan Seidelman*, 1985. EUA. V.E.

20.00 h.: SLAM DANCE, *Wayne Wang*, 1987. EUA. V.O.S.E.

22.00 h.: REMOLCADORES, *Jean Gremillon*, 1939-41. França. V.O.S.E.

DIVENDRES, 25

18.00 h.: SMITHEREENS, LA CHICA DE NEW YORK, *Susan Seidelman*, 1982. EUA. V.O.S.E.

20.00 h.: BUSCANDO A SUSAN DESESPERADAMENTE, *Susan Seidelman*, 1985. EUA. V.E.

22.00 h.: SLAM DANCE, *Wayne Wang*, 1987. EUA. V.O.S.E.

DISSABTE, 26

16:00 h.: SMITHEREENS, LA CHICA DE NEW YORK, *Susan Seidelman*, 1982. EUA. V.O.S.E.

18.00 h.: LA CARCEL CALIENTE, *Jonathan Demme*, 1974. EUA. V.O.S.E.

20.00 h.: EL ESLABON DEL NIAGARA, *Jonathan Demme*, 1979. EUA. V.E.

22.00 h.: STOP MAKING SENSE, *Jonathan Demme*, 1983. EUA. V.O.S.E.

DIUMENGE, 27

12.00 h.: Matinal infantil: Y SI NO, NOS ENFADAMOS, *Marcello Fondato*, 1974. Espanya-Itàlia. V.E.

16.00 h.: LA CARCEL CALIENTE, *Jonathan Demme*, 1974. EUA. V.O.S.E.

18.00 h.: STOP MAKING SENSE, *Jonathan Demme*, 1983. EUA. V.O.S.E.

20.00 h.: EL ESLABON DEL NIAGARA, *Jonathan Demme*, 1979. EUA. V.E.

22.00 h.: LUZ DE VERANO, *Jean Gremillon*, 1942. França. V.O.S.E.

Travessera de Gràcia, 63.

Telèfon 201 29 06